

Bagindien, Indonesien, Java, Sumatra, Bali og Borneo. Indien har jo spillet samme Rolle for den største Del af Asien, som Grækenland har spillet for Europa: været den rige Kilde, hvorfra Religion, Filosofi, Videnskab og til Dels Kunst er strømmet som brede Floder udover nære og fjerne Lande. Over disse Forbindelser giver Forf. af foreliggende Pjese en god og letlæselig Oversigt uden at bringe noget væsentlig Nyt, saa hans Kopernikus-Citat i Fortalen: »when I acknowledge that I shall treat of things in a very different manner from that adopted by my predecessors, etc.« egentlig ikke var paakrævet. Men forøvrigt er det Omraade, Forf. behandler, saa vidtstrakt og for store Deles Vedkommende saa lidet udforsket, at en nogenlunde paalidelig og definitiv Fremstilling af disse Kulturberøringer sikkert ligger langt ude i Fremtiden. Særlig Bagindiens Jungler er saa fulde af Ruiner, der vidner om den indiske Indflydelse, at der til Trods for det store Arbejde, som bl. a. vor Landsmand Major E. Seidenfaden i Siam har udrettet, endnu er langt igen, før denne Indflydelses Historie kan skrives.

Poul Tuxen.

Efter den Storm, som for tretten Aar siden stod om Sir Sidney Lee's Kong Edward-Artikel i Supplementsbindet til »Dictionary of National Biography«, er der noget velgørende ved, at Kong Georg nu har opfordret samme Forfatter til at skrive et større Værk om sin Forgænger og Fader — *King Edward VII. A Biography* (Macmillan & Co. London). Den ofte ganske taabelige Kritik, der blev rejst mod Sir Sidneys første Fremstilling, maa vel herefter definitivt forstumme.

Endskønt Forfatteren ved Udarbejdelsen af Værket har haft Adgang baade til Kongefamiliens private Papirer og diplomatisk Korrespondance af forskellig Slags, indeholder det udkomne første Bind, der gaar til Dronning Victorias Død, meget lidt nyt udover, hvad den ovennævnte epokegørende Artikel i det engelske biografisk Leksikon i sin Tid gav. Naar det alligevel er svulmet op til godt 800 Sider, saa finder det dels sin Forklaring i, at Sidney Lee har bestræbt sig for at faa alle de Gøremaal omtalt, som Prinsen af Wales har været med ved, hvad der i og for sig er rimeligt i en Biografi af denne Art, men det skyldes ogsaa, at han har villet give Personskildringen en historisk Ramme, der imidlertid mest bestaar i tørre Fakta og for de ikke-engelske Begivenheders Vedkommende rummer til Tider næsten groteske Misforstaaelser.

Hvad man kunde have ventet i 1925 i Modsætning til 1912, var mere udtømmende Oplysninger om udenrigske Forhold, men

ogsaa her er det smaat beventt, vel væsentlig fordi Prinsen af Wales, paa Grund af Dronning Victorias mærkelige Holdning til sin Søn, ikke havde meget med praktisk Politik at gøre; først efter 1888 giver Kong Edwards efterladte Papirer nye Oplysninger i større Omfang angaaende de personlige Kævlerier mellem Prinsen og Kejser Wilhelm, der til Tider ogsaa har mere almindelig Interesse, og ved Fremstillingen af de forskellige Tiløb til en Mæglingsaktion fra Fastlandsmagternes Side under Boer-Krigen har Forfatteren haft Adgang til det russiske Gesandtskabs Arkiv, hvis Akter giver et ganske interessant Supplement til XV Bind af »Die grosse Politik der europäischn Kabinette« og Uddragene af franske diplomatiske Dokumenter i Bourgeois' og Pagés' »Memoire sur les responsabilités de la guerre«. Men Sidney Lee benytter dem fuldkommen ensidigt, saa at det Billede, Bogen giver af den tyske Politik, bliver ganske fortegnet.

Bogens Betydning er, at den uddyber og dokumenterer den Skildring, Forfatteren allerede gav i 1912. E. M.